

Applaus!

Weinig of geen graten op de première van Oosterlengte, de nieuwe productie van Ultima Thule. Smaakvol, naturel, aromatisch, licht verteerbaar en toch memorabel. Figurenteater om van te smullen, dankzij een schijnbaar eenvoudige mix van zorgvuldig gedoseerde ingrediënten. Zoals bij echte Italiaanse keuken. De beste.

Chef-kok Wim de Wulf, de laatste jaren meestal in de keuken als auteur en regisseur van de voorstellingen, staat nu in de zaal, op de planken. Hij geeft - voor wie vergeten was dat hij ook kan acteren - een demonstratie. De emoties om en rond en in het hartje van de poppen zijn zo op zijn gezicht te lezen. Zonder karikaturaal gedoe. Tijd, dynamiek, ruimte, metafysisch vertalen zich in de juiste bewegingen op het juiste moment. Nu ingetoomd, dan wijds. Els Trio en Sven Ronsijn zijn erin geslaagd hun ervaring als met poppen duellerende acteurs te verwerken in een merkwaardig geritmeerde regie. Het decor berust zoals altijd op eenvoud en verstandige suggestiviteit. De poppen, van de hand van Evelyne Meersschaut, hebben niet de sober-subtiel en polyvalente uitdrukking van de creaties van Filip Peeters, maar ze zijn wel koddig. Het lichtspel, getekend Rupert Defossez, is een delicatessen.

Back to basics. De grondstoffen van Oosterlengte komen uit Wim De Wulf's moestuin. Hij schreef de tekst, vertolkt het stuk, componeerde de muziek ... Zo kwam een recept tot stand dat het oorspronkelijke label "Appelation Ultima Thule Controlée" draagt. Authentiek, gronderig, vleeselijk, sappig, hartstochtelijk, vermakelijk, ontroerend, spatiaal.

Na twee interessante maar complexere expedities ("Zijde" en "Geschift") naar gesofisticeerde en met seriositeit besprenkelde planeten, is Ultima Thule terug van weggeweest. Applaus. De landing verliep vlekkeloos.